

David Baldacci
Familieverraad

Band 1

2010
Stichting Uitgeverij XL
Den Haag

Proloog

Ze liep in een rustig tempo. De straat door, naar links, twee straten rechtdoor en toen schuin naar rechts. Op het ene kruispunt bleef ze even staan, op het andere wat langer. Eigenlijk alleen uit gewoonte. De radar in haar hoofd signaleerde geen gevaar en ze versnelde haar pas. Ook op dit late uur waren er nog mensen, maar die zagen haar niet. Het was of ze voorbijging als een lichte bries: gevoeld maar niet gezien.

Het drie verdiepingen hoge gebouw van betonblokken stond op de plaats waar het altijd had gestaan, tussen een flatgebouw links en een leegstaand betonnen gebouw rechts. Er was natuurlijk wel beveiliging, maar die stelde niet veel voor, was niet het beste van het beste. Typisch zo'n totaalpakket: het vertraagde een vakman slechts enkele minuten, een professional nog veel minder.

Ze koos niet voor de deur aan de voorkant, maar voor een raam aan de achterkant van het gebouw. Op zulke ramen zat bijna nooit een alarm. Ze forceerde het zwenkslot, schoof het raam omhoog en krom naar binnen. De bewegingsdetector leverde geen enkel probleem op; ze schakelde hem neuwriënd uit. Toch klonk ze nerveus. Ze was dicht bij datgene waar ze voor kwam.

En dat maakte haar doodsbang. Niet dat ze dat ooit zou toegeven.

De archiefkast zat op slot. Ze grijsde.

Je zet me wel aan het werk, Horatio.

Vijf seconden later gleed de lade open. Ze liet haar vingers over de ruiters van de mappen gaan. Op alfabet. Dat betekende dat ze ergens in het midden zat, al had ze nooit gevonden dat ze daar thuis hoorde. Haar vingers hielden halt en pakten de map vast. Het was een dikke; dat had ze ook wel verwacht. Natuurlijk was ze geen gek van tien pagina's. Voor haar moesten ze meer bomen kappen. Ze haalde de map eruit en keek naar het kopieerapparaat op de werktafel.

Oké, daar gaan we dan.

Horatio Barnes was haar psychiater, de goeroe van haar geest. Een tijdje geleden had hij haar overgehaald zich in een psychiatrische inrichting te laten opnemen. Door die vrijwillige opsluiting was maar één raadsel opgelost, en dat had helemaal niets met haar problemen te maken. Later had die goeie oude Horatio haar gehypnotiseerd. Hij had haar naar haar kinderjaren teruggebracht, zoals iedere psychiater die ook maar een knip voor de neus waard was, steevast deed. De sessie had blijkbaar veel aan het licht gebracht. Er was alleen het probleem dat Horatio haar niet wilde vertellen wat ze tegen hem

had gezegd. Ze was hierheen gekomen om dat kleine verzuim recht te zetten.

Ze schoof de papieren in de invoer en drukte op de knop. Een voor een gleden de gebeurtenissen uit haar leven door het hart van het kopieerapparaat. Telkens wanneer er een kopie in de uitvoer werd geworpen, was het of haar hartslag door dat roffelende geluid werd opgejaagd.

Ze legde de originele papieren in de la terug, deed een elastiek om haar gekopieerde dossier en hield het in beide handen. Het woog misschien maar een kilo, maar toch dreigde ze door het gewicht door de vloer te zakken. Ze verliet het gebouw zoals ze was binnengekomen. Toen ze over het asfalt liep, maakten haar schoenen een bonkend geluid. Ze liep rustig naar haar auto terug, opnieuw zo onzichtbaar als een lichte bries. Om haar heen ging het nachtleven gewoon door; de mensen zagen haar niet.

Ze stapte in en startte de motor. Ze was klaar om te vertrekken. Haar handen gleden over het stuur. Ze wilde rijden. Ze vond het altijd prachtig om met haar acht cilinders over een nieuwe weg te scheuren, ergens heen waar ze nog nooit geweest was, maar nu ze door de voorruit keek, wilde ze geen nieuwe dingen. Ze wilde juist heel graag dat de dingen waren zoals ze waren.

Ze keek naar het dossier en zag de naam op de eer-

ste bladzijde.

Michelle Maxwell.

Heel even dacht ze dat zij dat niet was. Op die bladzijden stonden het leven, de geheimen, de kwellingen van iemand anders. Problemen. Dat gevreesde woord. Het leek zo onschuldig. Problemen. Iedereen had problemen. Toch had het altijd geleken of zij met dat ene woord te definiëren was. Het reduceerde haar tot een eenvoudige formule die voor iedereen onbegrijpelijk bleef.

De motor draaide stationair, stootte koolstof uit in een atmosfeer die daar al van was verzadigd. Er spatten een paar regendruppels op haar voorruit. Ze zag mensen hun pas versnellen bij het besef dat er onweer op komst was. Even later was het zover. Ze voelde dat de wind tegen haar stoere SUV duwde. Een flits van de bliksem werd gevolgd door een harde bulderkreet van de donder. Zo'n hevig onweer duurde nooit lang. Zulk geweld was niet lang vol te houden; daarvoor verbruikte het zijn energie te snel.

Ze kon zich niet bedwingen. Ze zette de motor uit, pakte de papieren op, haalde het elastiek eraf en las. Het begon met algemene informatie. Geboortedatum, geslacht, opleiding en arbeidsverleden. Ze sloeg de bladzijde om. En de volgende ook. Allemal dingen die ze al wist, en dat was ook niet zo

vreemd, want dit ging over haarzelf.

Bij de vijfde bladzijde met getypte aantekeningen beefden haar handen. De kop luidde KINDERJAREN, TENNESSEE. Ze slikte een keer, en toen nog eens, maar het droge gevoel ging niet weg. Ze kuchte en rochelde, en het werd alleen maar erger. Het speeksel droogde meteen op in haar mond, zoals toen ze zich bijna had doodgeroeid voor haar olympische zilveren medaille, die met de dag minder voor haar betekende.

Ze pakte een sportdrankje en dronk zo onbeheerst dat ze op de zitting en de papieren morste. Ze vloekte en wreef over het papier om het droog te maken. En toen scheurde het bijna in tweeën. Dat bracht tranen in haar ogen; ze wist niet precies waarom. Ze hield het gescheurde papier dicht bij haar gezicht, al mankeerde er niets aan haar ogen. Ze kon goed zien, maar deze letters kon ze niet lezen. Ze keek door de voorruit en kon daar ook niets zien, zo hard stortte de regen neer. De straten waren nu verlaten. De mensen waren weggestoven bij de eerste regenvlaag, die bijna horizontaal werd voortgejaagd door de wind.

Ze keek weer naar de papieren, maar daarop was niets te ontwaren. De woorden waren er natuurlijk wel, maar ze kon ze niet zien.

‘Je kunt dit, Michelle. Je kunt dit aan.’ Haar woor-

den klonken laag, geforceerd, hol.

Ze keek opnieuw.

KINDERJAREN IN TENNESSEE, begon ze. Ze was weer zes jaar oud en woonde met haar ouders in Tennessee. Haar vader was een politieman met goede carrièrevooruitzichten; haar moeder was... nou, die was haar moeder. Haar vier oudere broers waren volwassen en het huis uit. Alleen de kleine Michelle was er nog. Bij hen.

Ze kon het nu goed lezen. De woorden waren duidelijk, en toen ze behoedzaam naar dat geïsoleerde stukje persoonlijke geschiedenis terugkeerde, namen haar herinneringen vaste vormen aan. Op de volgende bladzijde bleef haar blik even op de datum aan de bovenkant rusten, en toen was het opeens of de bliksem zich in haar had geboord. Pijn van een miljard volt, een kreet van afgrijzen die als het ware zichtbaar door haar heen ging.

Ze keek uit het raam; ze wist niet waarom. De straten waren nog steeds verlaten. Het regende nu zo hard dat het was of de druppels met elkaar verbonden waren, als miljarden kralensnoeren.

Toch zag ze, turend door de stortbui, dat de straten niet helemaal leeg waren. Daar stond de lange man, zonder paraplu. Zonder jas. Hij was doorweekt; zijn overhemd en broek waren aan zijn huid vastgeplakt. Hij keek naar haar en zij keek naar hem te-

rug. Er zat geen angst, haat of medegevoel in de blik waarmee hij door die muur van water naar haar keek. In die blik, dacht ze uiteindelijk, lag een onderliggend verdriet dat niet onderdeed voor haar eigen wanhoop.

Ze draaide het sleuteltje om, schakelde en trapte op het gaspedaal. Toen ze voorbijreed, keek ze naar hem, net op het moment dat er weer een bliksemstraal door de hemel flitste en heel even de nacht tot dag maakte. In die explosie van energie was het of hun blikken onlosmakelijk met elkaar werden verbonden, voor altijd op elkaar gericht.

Sean King zei niets en probeerde haar ook niet tegen te houden toen ze voorbijdenderde. Hij stond daar alleen maar. Zijn druipnatte haren hingen voor zijn gezicht, maar zijn ogen waren groter en feller dan ze ooit had meegemaakt. Ze joegen haar angst aan. Het was alsof ze haar ziel uit haar weg wilden trekken.

Even later reed ze een hoek om en was hij weg. Ze ging langzamer rijden en deed haar raampje open. Het pak papier vloog de auto uit en plofte in een vuilcontainer neer.

Even later was haar SUV niet meer te zien in het bestraffende gezicht van de storm.

Hoofdstuk 1

Verjaardagsballonnen en machinepistolen. Stijlvolle vorken die in roomzachte lekkernijen groeven, terwijl eeltige vingers om gekromde metalen trekkerbeugels werden gelegd. Door de lucht schalde grote hilariteit bij het uitpakken van cadeaus, en tegelijkertijd was het onheilspellende geroffel van een dalende helikopter te horen.

Het ministerie van Defensie had het complex de officiële naam Naval Support Facility Thurmont gegeven, maar de meeste Amerikanen kenden het als Camp David. Onder geen van beide namen was het een gebruikelijke locatie voor een kinderfeestje. In de crisistijd was het als werkverschaffingsproject gebouwd. Het was eerst een vakantieoord en werd later het presidentiële buitenverblijf. President Roosevelt had het *U.S.S. Shangri La* genoemd, omdat het in feite het presidentiële jacht verving. Zijn huidige, veel minder exotische naam had het gekregen van president Eisenhower, die het naar zijn kleinzoon noemde.

Het terrein van vijftig hectare was landelijk en bood veel mogelijkheden voor buitensport: tennisbanen, wandelpaden en welgeteld één oefenhole voor presidentiële golfers. Het kinderfeestje werd in het kegelcentrum gehouden. Er waren meer dan tien kinde-

ren met hun begeleidsters. Ze vonden het natuurlijk allemaal opwindend dat ze op de heilige grond waren waarop ooit presidenten als Kennedy en Reagan hadden gelopen.

De hoofdbegeleidster en organisator van het feestje was Jane Cox. Ze was het wel gewend die rol te spelen, want ze was getrouwd met Dan Cox, ook wel de Wolfman genaamd, en dat betekende dat ze de First Lady van de Verenigde Staten was. Die rol speelde ze met charme, waardigheid en de nodige humor en slimheid. Hoewel iedere president van de Verenigde Staten 's werelds ultieme multitasker was, bleef de First Lady wat dat betrof nooit veel bij hem achter.

Bij het kegelen scoorde ze zevenennegentig zonder dat de bal door de geul stuiterde, en daarbij droeg ze bowlingschoenen in patriottisch rood-wit-blauw. Ze droeg haar lange bruine haar in een staart en bracht zelf de taart naar binnen. Ze zette *Happy Birthday* in voor haar nichtje Willa Dutton. Willa was klein voor haar leeftijd en had donker haar. Ze was een beetje verlegen, maar ook buitengewoon intelligent, en heel erg aardig als je haar beter leerde kennen. Hoewel Jane het natuurlijk nooit in het openbaar zou toegeven, was Willa haar favoriete nichtje. De First Lady at geen taart. Jane lette op haar figuur sinds de rest van het land – ja, zelfs de hele wereld –